

Arrest

nr. 245 723 van 8 december 2020
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GENERET loco advocaat L. RECTOR en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 september 2018. Op 21 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 januari 2020 en 9 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 mei 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren in Rafah in de Gazastrook, op 23 april 1970. U en uw familie zijn geregistreerd bij UNRWA en maakten voor uw kinderen gebruik van hun onderwijs- en vaccinatieprogramma. U voorzag in het levensonderhoud van uw familie als tegellegger en later als verkoper van honing en eieren, winkelier in een mini-market, en in de laatste periode dat u in de Gazastrook was, via een kippenkwekerij. U verbleef tot aan uw vertrek op 28 januari 2017 met uw gezin in uw appartement te Taj-El-Sultan, hetgeen tot op vandaag uw eigendom is.

Omdat u regelmatig tijdens gesprekken met kennissen, klanten en verkopers kritiek uitte aan het adres van Hamas kwam u in het vizier van Hamas. Uw broer en uw neef, die beiden werkzaam waren bij Hamas op dat moment, kwamen u daarop reeds in 2010 waarschuwen en u aanmanen om zich gedeisd te houden. Hetzelfde speelde zich in 2012 en 2015 af omdat u opnieuw begon met kritiek te uiten. In 2014 diende u tevens uw handel in eieren stop te zetten omdat de weg naar de boerderij waar u uw goederen aankocht te gevaarlijk werd en u indien u opgemerkt zou worden door Hamas, mogelijks als een spion bestempeld zou kunnen worden. Nadat u in 2015 een laatste keer een waarschuwing kreeg via uw neef en broer, besloot u zich alsnog gedeisd te houden tot aan uw vertrek op 28 januari 2017.

U vertrok op legale wijze via de grensovergang van Rafah richting Egypte, alwaar u drie dagen later het vliegtuig naar Marokko nam en daar tot anderhalf jaar verbleef alvorens in afwachting van uw familie en een reisroute. Op 7 augustus 2018 slaagde u erin de Spaanse enclave Melilla te bereiken. Na uw registratie en overplaatsing naar het Europese vasteland, reisde u op 16 september 2018 via Frankrijk richting België. Op 18 september 2018 arriveerde u in België, alwaar u dezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming deed bij de Belgische Autoriteiten.

Uw broer, M. H M A. (o.v. 8.390.189), vroeg op 6 februari 2017 in België internationale bescherming aan. Hem werd op 04 oktober 2017 de vluchtelingenstatus toegekend op basis van de door hem aangehaalde persoonlijke motieven.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw UNRWA kaart, een kopie van uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw dochter en uw vrouw, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakten van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, de paspoorten van uw kinderen, een brief van uw Mukhtar, een brief van de Fatah partij, een doorverwijzing naar de psycholoog, psychologische attesten m.b.t. uw consultaties, psychologische attesten i.v.m. uw kinderen, uw verblijfskaart van Marokko, de verblijfstitels van familieleden in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand kan immers niet afgeleid worden dat u door uw psychische staat niet in de mogelijkheid zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen.

U legt drie attesten neer die bevestigen dat u door een psycholoog opgevolgd wordt. Deze attesten geven een overzicht van uw klachten en uw psycholoog stelt op basis van deze klachten de diagnose dat u lijdt aan een stoornis gelinkt aan trauma's of stressfactoren die verband houden met de beleefde gebeurtenissen in Gaza, uw vluchtroute, uw onzekere verblijfssituatie in België, uw angst uitgeleverd te worden aan Spanje en uw moeilijke levensomstandigheden met zeven kinderen in een opvangcentrum. Er moet evenwel benadrukt worden dat een psycholoog niet de bekwaamheid heeft om een medische diagnose te stellen. Van de door u in de attesten aangehaalde klachten zouden "een sporadisch verminderd denkvermogen" en "sporadische concentratieproblemen" een invloed kunnen hebben uw cognitieve vaardigheden. Tijdens het onderhoud gaf u eveneens aan dat u veel vergeet door uw psychologische toestand (CGVS 1 p.8). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u telkens aan het begin van uw persoonlijke onderhoud verteld dat het CGVS op de hoogte is van uw psychologische moeilijkheden en dat u gezien uw psychologische klachten rustig de tijd mag nemen om de vragen te beantwoorden en dat u de nood om een extra pauze steeds moest aangeven (CGVS 1 p.2; CGVS 2 p.2). Voorts verliepen uw persoonlijke onderhoud in een rustige sfeer en u kreeg uitgebreid de mogelijkheid om uw asielmotieven uiteen te zetten en de vragen te beantwoorden zonder onderbroken te worden. Buiten het vaststellen van de lacunes in uw kennis die hieronder verder besproken worden kon er op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhoud

opgemerkt worden dat u omwille van mentale problemen niet in staat zou zijn geweest adequate verklaringen af te leggen. Buiten uw verwijzing naar geheugenproblemen als verklaring voor het niet kunnen verschaffen van de exacte data waarop uw broer u waarschuwde gaven u noch uw advocaat op enig ander moment aan dat uw psychologische problemen u dermate zouden hinderen dat u uw motieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten (CGVS 1 p.8). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht hebt in de Gazastrook. Ter staving van uw verblijfsrecht in de Gazastrook legt u uw origineel paspoort voor. Voorts staat u uw UNRWA registratie d.m.v. neerlegging van uw UNRWA-registratiekaart. Voorts verklaart u dat uw kinderen onderwijs genoten bij de scholen van UNRWA en gebruik maakten van het vaccinatieprogramma van UNRWA (CGVS 1 p. 4). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u te vrezen gedood of gearresteerd te worden door Hamas omwille van aanhoudende kritiek die u mondeling uitte op de organisatie (Vragenlijst CGVS p. 2; CGVS 1 p. 7). Uw vrees om gedood of gearresteerd te worden kan echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst dient er getwijfeld te worden aan de oorzaak van uw vertrek. U verklaart dat de kritiek die u uitte op het Hamas regime tijdens gesprekken met kennissen, klanten en verkopers er toe leidde dat Hamas u via uw broer en neef, die volgens u werkzaam waren bij Hamas (CGVS 2 p. 12), liet weten dat ze uw kritiek niet wilde horen (CGVS 1 p. 7, CGVS 2 p. 6). Het dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat u deze bedreigingen via uw broer in 2010, 2012 en 2015, en via uw neef te horen kreeg

(Vragenlijst CGVS p. 2; CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 5) even stopte met kritiek spuien maar vervolgens toch telkens weer herviel in uw oude gewoonten (CGVS 1 p. 8, CGVS 2 p. 8, 10, 11, 12). Dat u er voor koos om uw gedrag voort te zetten (CGVS 2 p. 10, 11) en bijgevolg uzelf en uw gezin hierdoor doelbewust in gevaar bracht (CGVS 2 p. 15), strookt niet met wat men zou verwachten in de geest van uw verklaarde problemen en zet het geloof in uw verklaringen op de helling. U vertelt immers dat Hamas alle macht heeft en dat ze criticasters oppakt en vermoordt (CGVS 1 p.10; CGVS 2 p.10). Dat u hoewel u zich bewust was van het gevaar en na herhaaldelijke waarschuwingen dat u uw eigen welzijn in gedachten uw kritiek achterwege te laten toch telkens weer herbegon wijt u zelf aan de talrijke gebeurtenissen in Gaza die uw verontwaardiging wekten (CGVS 2 p.8,10,11). Gevraagd naar de onderwerpen van uw kritiek op Hamas haalt u naast de hieronder verder aangehaalde gebeurtenissen met uw vriend O. en een ongeluk waarbij een kogel uw huis binnendrong enkel de moeilijke levensomstandigheden in Gaza aan, waarvan u integraal de schuld bij Hamas legt. Van iemand die jarenlang de drang voelde om ondanks het risico Hamas tegen iedereen te bekritisieren blijkt uw kritiek weinig inhoudelijk onderbouwt. U benoemt een aspect van het leven in Gaza en legt de oorzaak bij de aanwezigheid van Hamas in de Gazastrook. Een meer inhoudelijk onderbouwde kritiek kan u niet geven. Dat er ook andere mogendheden een aandeel hebben in de moeilijke levensomstandigheden in Gaza, zoals Israël en Egypte komt evenmin in u op (CGVS 2 p. 7, 12, 13). Uw voorstelling van uw vluchtverhaal wordt niet alleen onderuit gehaald doordat de kritiek die u ondanks het risico en de waarschuwingen toch moest blijven uitten weinig om het lijf had, maar ook doordat u niet de minste voorzorgsmaatregelen nam bij het uiten van uw verwijten aan het adres van Hamas. U geeft immers aan dat u waar dan ook en tegen eender wie uw kritiek uitte: op de markt, in de auto, op café, tegen vrienden, collega's, klanten (CGVS 2 p.7, 10). Zelfs tegen leden van Hamas bekritiseerde u hun organisatie (CGVS 2 p.14). Dit is niet ernstig. Aangezien u zich bewust bent van het gevaar van uw daden en zelf stelt dat er op elke plaats mensen zijn die voor Hamas werken kan er minstens van u verwacht worden dat indien u dan toch de drang voelt om Hamas te bekritisieren dat u de plaatsen en uw toehoorders zorgvuldig selecteert en dit zeker niet tegen eender wie eender waar doet (CGVS 2 p.8). Deze vaststelling haalt het geloof in de reden van uw verzoek om internationale bescherming ernstig onderuit.

Het dient voorts opgemerkt te worden dat hoewel u de bescherming van uw broer genoot, u inconsistente verklaring aflegt over zijn functie. Zo verklaart u initieel dat hij directeur van de documentatie van criminelen was (CGVS 1 p. 5), maar tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat hij bij de dienst strafrecht werkte (CGVS 2 p. 4), nog later tijdens datzelfde onderhoud verklaart u echter dat hij baas van de politie is (CGVS 2 p. 12). Uit de verklaringen van uw vrouw, blijkt dan weer dat hij de burgemeester van Al-Wousta zou geweest zijn (CGVS 2 18/18959B p.5). Ook over de rol van uw neef binnen de Hamas organisatie kan u maar weinig vertellen (CGVS 2p. 4). U weet dat hij bij de politie zat en u zag hem bij uw vertrek aan de grenspost, maar meer kan u over zijn carrière in de rangen van Hamas niet vertellen (CGVS 2 p.4). Wat zijn zonen doen die u ook bij Hamas plaatst weet u evenmin. Ze dragen een soldatenuniform maar verder stokt uw kennis (CGVS 2 p.4). Dat u, noch uw vrouw een éénduidige verklaring kunnen afleggen i.v.m. de activiteiten van uw broer en neef, die u gedurende vijf jaren uit de greep van Hamas konden houden, doet sterk twifelen aan hun daadwerkelijke invloed en hun rol bij de motieven voor uw verzoek om internationale bescherming. Daar u verklaart dat u door hun bescherming van vervolging door Hamas bespaard bleef doet uw povere kennis ter zake het geloof in uw persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verder afbrokkelen. Dat u zich tevens niet informeerde over de personen die de bedreigingen jegens uw persoon uitten (CGVS 2 p. 5), de manier waarop uw broer u beschermde (CGVS 2 p. 10), en de impact dat uw gedrag had op zijn relatie met Hamas (CGVS 1 p. 8; CGVS 2 p. 12), doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Men zou in de geest van de door u verklaarde problemen mogen verwachten dat u zich hierover uitvoerig zou informeren. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het geheel van bovenstaande de geloofwaardigheid van de aanleiding van uw vertrek uit de Gazastrook sterk hypothekeert.

Uw verklaringen komen niet overeen met die van iemand die door Hamas gevisieerd werd en diende te vrezen voor zijn veiligheid. U verklaart immers dat u in de periode dat u aangemaand werd om uw kritiek voor zich te houden, telkens opnieuw verviel in uw oude gewoonten (CGVS 1 p. 8, CGVS 2 p. 8, 10, 11, 12), en uw kritiek zelfs op openbare plaatsen zoals uw werk, op café's of op de markt bleef uitten (CGVS 2 p. 7, 10). Indien u werkelijk zulk aanhoudend gedrag vertoonde, mag men van Hamas verwachten dat zij meer zouden ondernemen dan uw broer attent te maken op uw uitlatingen en dat uw broer op zijn beurt meer zou doen dan u enkel aan te manen uw kritiek voor uzelf te houden (CGVS 2 p.12). U vertelt immers dat het vervelend was voor uw broer dat u zijn organisatie voortdurend openlijk bekritiseerde (CGVS 2 p.12). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u geen acties ondernam om uit het zicht van Hamas te blijven, noch blijkt uit uw verklaringen dat daar nood toe was. Zo verklaart u dat u na het ontvangen van uw bedreigingen in 2012, daags nadien weer aan het werk ging (CGVS 2 p. 10) en besloot u te midden de oorlog van 2014 zich te begeven in een gebied waarvan u wist dat er bombardementen konden plaatsvinden en in de wetenschap dat Israël een grondoffensief uitvoerde in

die grensregio. Uw verklaring dat u moest gaan om uw kinderen eten te kunnen geven lijkt haaks te staan op uw aanzienlijke hoeveelheid spaargeld dat kon aanwenden voor uw vlucht (CGVS 2 p. 11, 15, 16; CGVS 1 p.5). Voorgaand eigenaardige gedrag maakt uw verklaring verder ontoereikend en haalt het geloof in de motieven van uw verzoek om internationale bescherming verder onderuit. Het is overigens weinig waarschijnlijk dat Hamas u niet meteen ter plaatse aansprak over uw aanwezigheid in een conflictregio waar zij op dat moment gestationeerd waren (CGVS 1 p. 8). Er dient voorts op gewezen te worden dat u nog tot in januari 2017, tot anderhalf jaar na uw laatste bedreiging, wachtte met uw vertrek. Dat u dit niet eerder deed omdat u geen andere kansen had gekregen om te vertrekken (CGVS 1 p. 10) is geen afdoende uitleg. Er moet immers op gewezen worden dat u, ondanks uw profiel als 25 jarig Fatah lid en ondanks de vele bedreigingen die u ontving, er in slaagde om in januari 2017 de door Hamas bewaakte grens over te gaan zonder coördinatiegelden (Tansiq) te betalen en zonder noemenswaardige problemen gehad te hebben met de organisatie (CGVS 1 p. 5; CGVS 2 p. 16). U deed dit overigens in een maand waarin de grens slechts 4 dagen geopend was op een totaal van 36 dagen in dat jaar, terwijl u van januari 2010 tot en met december 2016 op 1.399 dagen de kans had om de grens op dezelfde manier over te gaan. Dat u de kans niet had gekregen om te vertrekken, is dan ook sterk twijfelachtig (CGVS 1 p. 10). Tenslotte moet er ook nog op gewezen worden dat hoewel u er de kans toe had, u op geen enkel moment uw probleem trachtte te bemiddelen. Zo verklaart u geen beroep gedaan te hebben op de Mukhtar omdat hij toch niets kon doen, noch hebt u beroep gedaan op een organisatie omdat u er niet aan gedacht had (CGVS 1 p. 10; CGVS 2 p. 9). Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door Hamas gevisieerd werd en hierdoor de Gazastrook moest verlaten.

Tenslotte dient er nog gewezen te worden op verdere tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat u omwille van uw aanwezigheid in de conflictregio tijdens de oorlog van 2014, werd beschuldigd van verraad en spionage, hetgeen u te weten kwam van uw neef (CGVS 1 p. 7, 8). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u echter dat uw neef u vertelde een bepaalde weg niet te gebruiken omdat Hamas u dan zou kunnen dood schieten of zou kunnen beschuldigen van spionage indien ze u zouden zien (CGVS 2 p. 11). Voorts vertelt u over uw twee persoonlijke onderhouds als persoonlijke incidenten met Hamas over wat uw goede vriend en buurman O. van Hamas te verduren krijgt. In beide onderhouds vertelt u telkens over een incident dat O. meemaakte maar vreemd genoeg wijken beide incidenten geheel van elkaar af. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat uw vriend O. met veel machtsvertoon werd aangevallen en geslagen nabij uw appartement (CGVS 1 p. 8,9). U verklaart ook dat Hamas eigenlijk u als doel had (CGVS 1 p. 9). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u echter dat ze hem om 4u30 in de ochtend zijn komen ophalen en maakt u verder geen gewag van een aanval noch dat Hamas naar u op zoek was (CGVS 2 p. 7), hetgeen ook blijkt uit de verklaringen van uw vrouw, zij het dat zij het voorval op een ander tijdstip plaatst (CGVS 2 18/18959B p. 4). Ook de door u en uw vrouw aangehaalde en concrete bedreiging dat Hamas u in uw knieën zou schieten, waarvan u gewag maakt tijdens uw interview bij DVZ (CGVS Vragenlijst + CGVS Vragenlijst 18/18959B), laat u tijdens uw twee onderhouds op het CGVS achterwege, hetgeen opmerkelijk te noemen is. Tenslotte moet er nog vermeld worden dat hoewel uw vrouw verklaart dat u extra belast werd in uw mini-market en op uw honinghandel, en voorgaande soms in beslag werd genomen (CGVS 1 18/18959 p. 9), u geen gewag maakt van zulke zaken in uw eerste onderhoud en tijdens uw tweede onderhoud slechts gewag maakt van een éénmalige inbeslagname van uw honing (CGVS 2 p. 7). Dat u die over uw twee persoonlijke onderhouds uitgebreid de mogelijkheid kreeg en nam om alle aanvaringen tussen u en Hamas uit de doeken te doen deze extra belasting niet zou vermelden is erg opvallend. Voorgenoemde inconsistenties zetten het geloof in uw verklaringen dan ook verder op de helling. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen aflegt en de bevoegde autoriteiten volledig inlicht over zijn vluchtmotieven.

Wat betreft het vluchtelingenstatuut dat toegekend werd aan uw broer, M. H M A. (o.v. 8.390.189, moet in eerste instantie opgemerkt worden dat uw broer in België aankwam op 6 februari 2017 en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam daarentegen ruim anderhalf later aan in België op 18 september 2018 (CGVS 1 p. 6) en diende drie dagen later een verzoek om internationale bescherming. Het CGVS moet bovendien elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu haalde uw broer net zoals u strikt persoonlijke motieven aan waardoor het loutere feit dat hij als vluchteling erkend werd dan ook niet betekent dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Naast uw persoonlijke reden voor uw verzoek om internationale roept u ook internationale bescherming in voor uw kinderen. Als beschermingsnood van uw kinderen wijst u naar de algemene situatie in Gaza. U brengt aan dat de situatie onveilig is en dat er geweld plaats vindt. Naast de zeer algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in de Gazastrook die hieronder verder behandeld wordt haalt u een incident uit 2012 aan waarbij een kogel uw huis binnen drong. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat dit incident slechts een eenmalig ongelukkig voorval was waardoor er uit deze gebeurtenis allerm minst afgeleid kan worden dat u zich vijf jaar later of uw vrouw en kinderen zes jaar later in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U bent immers een ondernemende volwassen man die er in slaagde om via diverse jobs, in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien (CGVS 1 p. 4; CGVS 2 18/18959B p. 2, 3) en voorts over voldoende spaargeld beschikte om de reis van de Gazastrook naar België, ter waarde van 20.000 dollar, voor zijn gehele gezin te financieren (CGVS 1 p. 5. CGVS 1 18/18959B p. 6). U beschikte over een wagen (CGVS 2 p. 8) en een woning met drie slaapkamers, een gastenkamer, een living, een salon, een keuken, een badkamer en een toilet, hetgeen uw eigendom is en tot op vandaag leeg staat (CGVS 1 p. 4). Hoewel u tijdens uw tweede onderhoud verklaart honger en dorst geleden te hebben (CGVS 2 p. 7), blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u beschikte over een generator (CGVS 2 18/18959B p. 3) om tekorten aan elektriciteit op te vangen, zij wel degelijk maaltijden op tafel kon zetten (CGVS 2 18/18959B p. 3), bezoek kon voorzien van thee of koffie (CGVS 2 18/18959B p. 4), en u zelfs over de middelen beschikte om bij het Suikerfeest een geheel schaap te kunnen delen met mensen uit uw buurt (CGVS 2 18/18959B p. 7). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie, met wie u nog steeds contacten blijft onderhouden (CGVS 1 p. 3), noch dat zij

niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen (CGVS 1 p. 4). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Gaza precare levensomstandigheden zou kennen. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van

consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah,

blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1 p. 6) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige

onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen. Het ongelukkig voorval waarbij een verdwaalde kogel die vanuit een trainingsplaats van Hamas in 2012 uw woning terechtkwam, en hierbij uw televisietoestel raakte (CGVS 1 p. 9; CGVS 2 18/18959B p. 3) is dan ook een alleenstaand en geïsoleerd geval dat bovendien niet kadert in een gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de

jihaadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

U hebt bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. De kopie van uw UNRWA kaart, de kopie van uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw dochter en uw vrouw, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakten van uw kinderen, uw huwelijksakte, uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, de paspoorten van uw kinderen en uw Marokkaanse verblijfstitel hebben louter betrekking op de identiteit van u en uw gezin alsook jullie herkomst.

Ter staving van uw problemen met Hamas legt u een verklaring van uw Mukhtar neer alsook een brief van de Fatah partij (CGVS 1 p. 5, 6). Beide brieven missen echter bewijswaarde. U verklaart immers dat u de brief van uw Mukhtar een maand voor uw eerste interview, en anderhalf jaar na uw vertrek, hebt aangevraagd ter staving van uw problemen met Hamas (CGVS 2 p. 2). In diezelfde periode vroeg u via uw vriend O. aan Fatah een rapport dat Hamas u lastig viel, bedreigde en dat u daardoor de Gazastrook moest ontvluchten (CGVS 2 p. 3). Het gesolliciteerd karakter van deze brieven ontnemt beide stukken dan ook elke objectieve bewijswaarde.

De doorverwijzing naar de psycholoog, uw psychologische attesten en die van uw kinderen, hebben betrekking op uw gezondheidstoestand en die van uw kinderen. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Door de vermelding dat uw stoornis gelinkt is aan de door u beleefde gebeurtenissen in Gaza lijkt uw psycholoog uw asielrelaas te willen bevestigen. Er dient dan ook benadrukt te worden dat een medische zorgverlener hoogstens de hypothese kan opperen dat zijn vaststellingen in de lijn liggen van gebeurtenissen in het asielrelaas van de verzoeker zonder dat hij in staat is om een oorzakelijk verband te leggen tussen de opgemerkte (mentale) verwondingen en het door een verzoeker aangereikte relaas. Naast haar opmerkingen over de mentale toestand van drie van uw kinderen werpt hun psycholoog op dat een gedwongen terugkeer naar de Gazastrook af te raden is omdat uw kinderen zich goed geïntegreerd hebben. Hun voorgehouden integratie in België is evenwel geen element dat wijst op een beschermingsnood in hoofde van uw kinderen zoals voorzien in de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De verblijfstitels van uw familieleden in België hebben betrekking op hun persoonlijke verblijfssituatie en eventuele persoonlijke beschermingsnood en hebben verder geen bijdrage ter staving van uw problemen in de Gazastrook.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6, in fine van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel "1 en 1D" van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een uiteenzetting over de principes die volgens haar geldig zijn bij toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, wijst de verzoekende partij erop dat zij van Palestijnse afkomst is en dat zij door UNRWA als vluchteling werd erkend. Zij stelt dat zij wel degelijk werd gedwongen om de Gazastrook te verlaten, dat de regio verre van veilig is voor haar en dat zij wordt vervolgd door Hamas. Vervolgens gaat zij in op de motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft de door haar voorgelegde psychologische attesten meent de verzoekende partij dat de behandelende psycholoog het best is geplaatst om vast te stellen of zij en haar gezinsleden al dan niet psychisch belast zijn en of dit eventueel kan worden teruggebracht naar het door hen aangebrachte vluchtrelaas. Aangezien hun levensomstandigheden in Marokko en België niets te wensen overlieten/overlaten, is het evident dat de oorzaak van hun psychisch lijden dient te worden gezocht in de periode dat zij nog in Gaza verbleven, aldus de verzoekende partij. Zij meent dat het besluit van haar psycholoog niet mag worden afgeschreven als 'waardeloos', daar deze psycholoog meer tijd heeft doorgebracht met haar, haar echtgenote en haar kinderen dan de verwerende partij. Zij wijst erop dat haar psycholoog bovendien "vanuit zijn opleiding [is] getraind op het achterhalen van de redenen die de mens die voor hem zit drijft".

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij motiveert dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is omdat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrije meningsuiting ondanks het feit dat zij moet geweten hebben dat dit mogelijk een gevaar inhield voor haarzelf en haar gezinsleden. Zij voert aan dat het recht op vrije meningsuiting een fundamenteel recht is en dat het verbod van Hamas om kritiek te uiten op hun beleid duidelijk in strijd is met het internationaal recht. Zij meent dat het feit dat zij ervoor koos om, ondanks het verbod van Hamas, van haar recht op vrije meningsuiting gebruik te maken door haar visie op het beleid van Hamas te uiten ten

aanzien van vrienden, familie en kennissen, niet tegen haar mag worden gebruikt. Zij wijst er tevens op dat zij haar mening niet overal ging verspreiden waar het kon: *"Hij ging niet op de kiosk op het marktplaatsje staan om zijn mening te verkondigen of schreef geen artikelen die hij publiceerde op het internet... Hij hield zijn mening gewoonweg niet voor zich wanneer men hem vroeg naar zijn standpunt over wat er gaande was in GAZA."*

Wat betreft de functies van haar broer voert de verzoekende partij aan dat zij tijdens haar beide persoonlijke onderhouds één en dezelfde functie benoemde, maar dat door een verschil in vertaling door de verschillende tolken tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud werd genoteerd dat zij tijdens het eerste onderhoud 'directeur van documentatie van criminelen' zei en tijdens het tweede onderhoud 'dienst strafrecht' en 'baas van de politie'. Zij merkt op dat de tolk tijdens de consultatie met haar raadsman de functie van haar broer vertaalde als 'voorzitter van de dienst bewijsvoering bij de politie'. Zij wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verduidelijkte dat haar broer zich bezighield met de verwerking van onder andere vingerafdrukken en bloedstalen. Zij merkt tevens op dat haar broer, die intussen in België werd erkend als vluchteling, zijn eigen functie omschreef als 'hoofd van forensisch laboratorium van crimineel bewijsmateriaal van de Palestijnse Autoriteit'. Verder stelt zij: *"Na diens tewerkstelling bij de Politie / Palestijnse Overheid ging hij werken voor de gemeente. Hij fungeerde als gouverneur / burgemeester van de gemeente, opnieuw een kwestie van vertaling."* Zij heeft geen idee welke functie(s) haar neef en diens kinderen hadden bij Hamas, aldus de verzoekende partij. Zij merkt op dat zij haar neef niet beschouwd als een naast familielid, dat zij hem slechts af en toe, amper twee keer per jaar, zag en dan nog niet eens in het kader van een thuisbezoek maar gewoon op straat.

Verder betoogt de verzoekende partij dat haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij opnieuw aan het werk ging ondanks de ontvangen bedreigingen. Zij wijst erop dat zij het helemaal niet zo breed had, dat zij de enige kostwinner van het gezin was en dat het noodzakelijk was dat zij aan het werk bleef. Zij stelt: *"Dat verzoeker ondanks de grote risico's aan het werk bleef, toont net aan dat hij het beste probeerde te maken van de situatie die zich voordeed. Hij heeft steeds gehoopt dat de problemen met Hamas zouden gaan liggen, zodat hij en zijn gezin een rustig en veilig leven konden leiden in PALESTINA."*

Voorts voert de verzoekende partij aan dat er nooit een bemiddelingsgesprek werd ondernomen, bijvoorbeeld met een mukhtar, *"aangezien er gewoonweg geen zinvol gesprek kan worden gevoerd met Hamas"*. Zij wijst erop dat uit de brief van de mukhtar die zij voorlegde blijkt dat deze wel op de hoogte was van de problemen die zich voordeden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de beschuldiging van spionage en de aanval op haar buurman O., wijst de verzoekende partij erop dat zij nooit officieel werd beschuldigd van spionage maar dat haar neef haar erop attent maakte dat er binnen Hamas werd gesproken over de mogelijkheid dat zij een spion was waarop haar neef haar had aangegeven best weg te blijven uit een bepaalde regio, *"meer bepaald de straat die hij diende te nemen om zich van eieren te bevoorraden"*. Verder stelt de verzoekende partij dat O. haar zakenpartner is, dat zij een heel nauwe band hebben, dat zij normaal gezien 's morgens samen naar de moskee gaan en dat O. op de dag van de aanval alleen op weg was naar de moskee en vlak voor zijn woning werd aangevallen door leden van Hamas. De mensen uit de buurt roddelden achteraf dat Hamas haar ook hadden willen pakken, aldus de verzoekende partij. Of dit waar is of niet, weet zij niet. Zij besluit dat het niet klopt dat zij over deze elementen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het klopt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS er niet spontaan melding van maakte dat Hamas ermee dreigde haar in haar knieën te schieten waar zij dit op de Dienst Vreemdelingenzaken wel vermeldde. Zij merkt op: *"Aangezien hij dit al eerder vermeld had en er geen vragen over werden gesteld, meende hij dat zijn relaas dien aangaande voldoende duidelijk was geweest, zodat hij er niet verder over diende uit te wijden."*

Wat betreft het oversteken van de grens stelt de verzoekende partij als volgt: *"Het klopt dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen de grens kon versterken. Dit kan echter eenvoudigweg worden verklaard door het feit dat hij ondanks de spanningen met Hamas niet geseind stond én het feit dat hij een toeristenvisum had voor MAROKKO zodat men simpelweg aannam dat hij op vakantie ging naar MAROKKO en nadien gewoon zou terugkeren."*

Voorts acht de verzoekende partij het wel degelijk relevant dat haar broer in België werd erkend als vluchteling, *“Niet in het minst omdat deze man de broer is die werkte voor Hamas/ de Palestijnse autoriteiten”*. Dat haar broer een gegronde vrees heeft om te worden vervolgd door Hamas in geval van een eventuele terugkeer naar Palestina, bevestigt volgens de verzoekende partij minstens dat zij een verhoogd risico loopt om te worden vervolgd. Zij besluit: *“Wanneer men dan alle elementen in het dossier van verzoeker in hun geheel beschouwt, kan men niet anders oordelen dan dat er ook in zijn hoofde een reëel vrees bestaat om te worden vervolgd.”*

Wat betreft haar financiële situatie betoogt de verzoekende partij dat zij tal van jobs heeft gehad omdat zij geen andere keuze had om haar gezin te onderhouden. Zij stelt dat zij meermaals op zoek diende te gaan naar ander werk omwille van haar problemen met Hamas en de economische omstandigheden. Inzake het onroerend goed dat zij bezit stelt zij als volgt: *“De aankoop van deze woning werd gefinancierd aan de hand van een krediet. Het Ministerie eist momenteel de kredietnemers niet om aflossingen te doen. Dit omwille van het feit dat de economische situatie in het land zo slecht is dat de meeste PALESTIJNEN er amper in slagen in hun eigen levensonderhoud en dat van hun gezin te voorzien.”* Zij stelt verder dat het jaren geleden was dat zij een schaap had kunnen slachten op het einde van de ramadan. Haar meest waardevolle bezittingen waren de wagen die zij jaren geleden aankocht voor 2800 dollar en de mini-generator waarmee zij haar gezin van stroom kon voorzien wanneer de elektriciteit weer eens uitviel, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat zij 20.000 dollar betaalde voor haar reis naar Europa, waarvoor zij heel haar hebben en houden moest verkopen, inclusief de wagen, de generator en de meubels. Zij besluit: *“Bij een eventuele terugkeer zal hij dus niets meer hebben. Zelfs geen pan om eten te bereiden.”*

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat zij en haar gezin medische hulp en scholing kregen van UNRWA, alsook om de drie maanden een voedselpakket en 60 dollar. Zij citeert van de website van UNRWA en wijst erop dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen een grote impact heeft op de vervulling van haar missie. Volgens haar kan er geen discussie bestaan dat dit gebrek aan financiering gevolgen heeft en zal hebben. Zij citeert opnieuw van de website van UNRWA en meent dat haar gezin minstens zal worden geconfronteerd met de gevolgen van de financieringsproblemen van UNRWA op het vlak van onderwijs. Zij stelt dat de gevolgen meer voelbaar en zichtbaar zullen worden en dat zij allesbehalve zeker is dat UNRWA erin zal slagen om ook in de toekomst een minimale bijstand te verlenen. Zij citeert uit een internetartikel van VRTNWS van 28 november 2019.

Inzake de veiligheidssituatie in de Gazastrook voert de verzoekende partij aan dat de regio in 2014 een nieuwe golf van geweld heeft gekend waarbij ook haar woning werd geraakt door een kogel. Zij stelt dat de situatie ook vandaag allesbehalve stabiel is. Zij betoogt dat experts op het terrein van mening zijn dat het slechts een kwestie van tijd is vooraleer Israël nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op Gaza. Zij merkt ook op: *“Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van ‘rust’, de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.”* Zij citeert vervolgens uit een internetartikel van VRTNWS van 28 november 2019. Zij voert verder aan dat UNRWA niet de missie heeft om de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te beschermen en dat ook de Palestijnse overheid haar niet kan beschermen daar Hamas de plak zwaait in Gaza. Zij stelt dat het bekend is dat Hamas hard optreden tegen hun tegenstanders.

Verder wijst de verzoekende partij op *“de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in GAZA”*. Zij citeert dienaangaande uit een niet-genoemde bron.

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, betoogt de verzoekende partij dat dit afhankelijk is van de opening van de grensovergang bij Rafah, het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai. Zij stelt dat fysieke toegang tot Gaza zeer beperkt is en dat de reis naar het enige toegangspunt bij de stad Rafah onzeker en onveilig is gelet op de veiligheidsproblemen in de Sinai. Zij citeert een internetartikel van VRTNWS van 23 juli 2017 over verscheidene gewonden aan de grenspost van Rafah. Zij stelt verder dat de grenspost in Rafah de afgelopen jaren maar enkele dagen open is geweest en dit maar voor enkele uren en voor een bepaald type transport. Zij citeert dienaangaande uit een niet-genoemde bron. Zij stelt vervolgens: *“In het algemeen kan men concluderen dat de grensovergang bij Rafah gesloten blijft het grootste deel van de tijd en dat bij het openen, alleen bepaalde categorieën van personen de mogelijkheid krijgen om te passeren, zoals gewonde burgers, medische noodgevallen, Palestijnen die een dubbele nationaliteit hebben, de status van vreemdeling of een buitenlandse visum.”* Zij wijst erop dat de grens van Egypte bovendien gesloten is voor niet-Egyptenaren sinds de uitbraak van het Coronavirus.

Tot slot stelt de verzoekende partij als volgt:

“Hoewel de bewijslast normaalgezien rust op de aanvraag, heeft verweerster de plicht om de relevante feiten vast te stellen en te beoordelen rekening houdend met het feit dat asielzoekers meestal niet in staat zijn om hard bewijs te leveren.

Als er echter geen bewijs kan worden gevonden van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, dient aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te worden gegeven, zeker wanneer de aanvrager geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen in casu het geval is.

Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt.

De door verweerster ingeroepen argumenten volstaan niet om verzoeker in diskrediet te brengen.”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Per drager brengt de verwerende partij op 29 oktober 2020 een aanvullende nota bij waarin de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA, de terugkeer naar de Gazastrook en de veiligheidssituatie in Gaza bespreekt. In deze aanvullende nota worden weblinks opgenomen naar de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 en de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza” van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

5.1. Voorafgaande bemerkingen

Wat betreft de mentale gezondheidsproblemen van de verzoekende partij motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand kan immers niet afgeleid worden dat u door uw psychische staat niet in de mogelijkheid zou zijn om op een normale manier de asielprocedure te doorlopen.

U legt drie attesten neer die bevestigen dat u door een psycholoog opgevolgd wordt. Deze attesten geven een overzicht van uw klachten en uw psycholoog stelt op basis van deze klachten de diagnose dat u lijdt aan een stoornis gelinkt aan trauma's of stressfactoren die verband houden met de beleefde gebeurtenissen in Gaza, uw vluchtroute, uw onzekere verblijfssituatie in België, uw angst uitgeleverd te worden aan Spanje en uw moeilijke levensomstandigheden met zeven kinderen in een opvangcentrum. Er moet evenwel benadrukt worden dat een psycholoog niet de bekwaamheid heeft om een medische diagnose te stellen. Van de door u in de attesten aangehaalde klachten zouden "een sporadisch verminderd denkvermogen" en "sporadische concentratieproblemen" een invloed kunnen hebben uw cognitieve vaardigheden. Tijdens het onderhoud gaf u eveneens aan dat u veel vergeet door uw psychologische toestand (CGVS 1 p.8). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er

u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u telkens aan het begin van uw persoonlijke onderhouden verteld dat het CGVS op de hoogte is van uw psychologische moeilijkheden en dat u gezien uw psychologische klachten rustig de tijd mag nemen om de vragen te beantwoorden en dat u de nood om een extra pauze steeds moest aangeven (CGVS 1 p.2; CGVS 2 p.2). Voorts verliepen uw persoonlijke onderhouden in een rustige sfeer en u kreeg uitgebreid de mogelijkheid om uw asielmotieven uiteen te zetten en de vragen te beantwoorden zonder onderbroken te worden. Buiten het vaststellen van de lacunes in uw kennis die hieronder verder besproken worden kon er op geen enkel moment tijdens de persoonlijke onderhouden opgemerkt worden dat u omwille van mentale problemen niet in staat zou zijn geweest adequate verklaringen af te leggen. Buiten uw verwijzing naar geheugenproblemen als verklaring voor het niet kunnen verschaffen van de exacte data waarop uw broer u waarschuwde gaven u noch uw advocaat op enig ander moment aan dat uw psychologische problemen u dermate zouden hinderen dat u uw motieven niet naar behoren zou kunnen uiteenzetten (CGVS 1 p.8). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij weliswaar aan dat haar psycholoog het best geplaatst is om vast te stellen of zij en haar gezinsleden al dan niet psychisch belast zijn en dat het besluit van haar psycholoog "niet [mag] worden afgeschreven als 'waardeloos'", doch uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de vaststellingen die in de voorgelegde psychologische attesten worden gemaakt. Uit deze attesten blijkt niet dat de verzoekende partij niet in staat zou kunnen worden geacht om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan of om gedetailleerde, geloofwaardige, coherente en doorleefde verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat de door de commissaris-generaal verleende steunmaatregelen in het kader van de mentale gezondheidstoestand van de verzoekende partij onvoldoende zouden zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij afdoende de kans heeft gehad om haar vluchtmotieven op een volledige wijze uiteen te zetten.

5.2. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer "hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

5.3. Beoordeling

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is. Des te meer omdat de verzoekende partij ook moeder is van minderjarige kinderen, die naar een UNRWA-school gegaan zijn en medische hulp van UNRWA gekregen hebben.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 mei 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS